

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K.G.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej R.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2017 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w G.
z dnia 11 stycznia 2016 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z 11 stycznia 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną K.G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 30 września 2016 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd wyjaśnił, że w skardze kasacyjnej nie wskazano zakresu zaskarżenia, jak również nie oznaczono wyroku, od którego skargę wniesiono. Braki te, zdaniem Sądu, należy traktować jako braki nieusuwalne (obligatoryjne elementy skargi kasacyjnej). Sąd ustalił, ponadto, że skarga kasacyjna zawierała szereg innych uchybień – braków usuwalnych, tj. nie przedłożono wystarczającej ilości odpisów, brak było uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Sąd wskazał, odwołując się do stanowiska Sądu

Najwyższego (postanowienie SN z 14 czerwca 2002 r., I PKN 548/01), że zbędnym jest wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, jeżeli podlega ona odrzuceniu. W związku z powyższym, uwzględniając treść art. 398⁴ § 1 k.p.c. oraz art. 398⁶ k.p.c., orzekł o odrzuceniu skargi kasacyjnej.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżył powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Wniósł o jego zmianę w całości i jego uchylenie, a także o „przyjęcie skargi kasacyjnej – od wyroku Sądu Okręgowego z 30 września 2016 r. sygn. akt: VII Pa .../126, z dnia 30 września 2016 r. w części dotyczącej zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda 44.280 zł za okres od 6 października 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. – do rozpoznania przez Sąd Najwyższy”. Pełnomocnik powoda w uzasadnieniu zażalenia wyjaśniał, że nie mając wiedzy o uszkodzeniu pamięci zewnętrznej przesłał do Sądu Okręgowego błędnie wygenerowaną z systemu informatycznego niewłaściwą wersję skargi kasacyjnej, skutkującą jej odrzuceniem. Stwierdził, że mimo tego błędu przesłana skarga kasacyjna odpowiadała wymogom opisanym w art. 398⁴ § 1 k.p.c. Wskazał, że zaskarżone orzeczenie było oznaczone, a także, że jest zaskarżone w części odnoszącej się do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 44.280 zł za okres od 6 października 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. Jednocześnie pełnomocnik uzupełnił braki opisane w art. 398⁶ § 1 k.p.c, składając uzupełnioną skargę kasacyjną wraz z dwoma odpisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z akt sprawy wynika, że skarga kasacyjna wniesiona przez pełnomocnika powoda zawierała następujące oznaczenie zaskarżonego wyroku „od wyroku Sądu Okręgowego VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o sygn. akt: VII Pa .../126, doręczonego wraz z jego uzasadnieniem pełnomocnikowi powoda w dniu 27 października 2016 r.” (k. 323). W skardze wskazano „wartość przedmiotu sporu” w kwocie 44.280 zł. Skarga zawierała wniosek o „uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę w zakresie przyznania powodowi wynagrodzenia w kwocie 44.280 zł za okres od 6 października 2013 r. do 31 grudnia 2013 r.”. W petitum skargi nie

oznaczono zakresu zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego. Z kolei w uzasadnieniu skargi wskazano, że powód wniósł powództwo o ustalenie daty rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony oraz wystąpił o zasądzenie wynagrodzenia za okres od 6 października 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. w kwocie 44.280 zł. Ponadto, że wyrokiem z 25 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo o wypłatę wynagrodzenia za okres od 6 października 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. w kwocie 44.280 zł, oraz, że wyrokiem z 30 września 2016 r. Sąd Okręgowy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda. Z akt sprawy wynika, ponadto, że powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w G. i ustalenie, że od 6 października do 31 grudnia 2013 r. strony pozostawały w stosunku pracy oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 44.280 zł za okres od 6 października 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. (k. 252). W wykonaniu wezwania Sądu do usunięcia braków formalnych apelacji, pełnomocnik powoda określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 88.560 zł, wskazując, że wartość przedmiotu zaskarżenia w zakresie roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy stanowi kwotę 44.280 zł, a po zsumowaniu z żądaniem wynagrodzenia za okres 6 października 2013 r. - 31 grudnia 2013 r., tj. 44.280 zł - stanowi kwotę 88.560 zł (k. 279).

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że skarga kasacyjna wniesiona przez pełnomocnika powoda nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. Tym samym Sąd ten prawidłowo orzekł o jej odrzuceniu bez wezwania skarżącego do uzupełnienia braków (por. art. 398⁶ § 1 i 2 k.p.c.).

W tym miejscu koniecznym jest odwołanie do orzecznictwa Sądu Najwyższego, z którego jednoznacznie wynika znaczenie wskazania w skardze kasacyjnej zakresu zaskarżenia, sposób spełnienia tego wymagania i skutki jego niespełnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano, że ze względu na ustawowe wymaganie sporządzenia skargi kasacyjnej przez zawodowego pełnomocnika, w razie zaskarżenia jedynie części orzeczenia sądu drugiej instancji, jest ono spełnione tylko wtedy, gdy skarżący określił precyzyjnie zakres zaskarżenia i zgodny z nim zakres żądania uchylenia lub uchylenia i zmiany

(por. postanowienia SN z 24 sierpnia 2016 r., V CSK 112/16, LEX nr 2095811). Jeżeli skarżący objął zaskarżeniem jedynie część wyroku sądu drugiej instancji, to obowiązany jest dokładnie i jasno wskazać, jaką część wyroku zaskarżył; jeżeli zaskarżony wyrok składa się z kilku punktów, określenie zakresu zaskarżenia wymaga odniesienia się do numeracji punktowej i precyzyjnego określenia, który z punktów i w jakiej części podlega zaskarżeniu. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. w takiej właśnie formie jest niezbędne w celu określenia zakresu dopuszczalnej ingerencji Sądu Najwyższego w zaskarżony wyrok i zakresu orzekania przez ten Sąd. Z tego względu niedopuszczalne jest pozostawienie w tym zakresie jakichkolwiek wątpliwości, które Sąd Najwyższy musiałby usuwać w drodze zabiegów interpretacyjnych (por. postanowienie SN z 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13, LEX nr 1353212). Z kolei, jeżeli strona wnosząca skargę kasacyjną zaskarża orzeczenie sądu drugiej instancji w całości, powinna wskazać wyraźnie, że orzeczenie to jest zaskarżone w całości; brak takiego wskazania stanowi wadę konstrukcyjną skargi, skutkująca jej odrzuceniem *a limine* na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. (por. postanowienie SN z 20 listopada 2014 r., V CSK 532/13, LEX nr 1554595). Należy jeszcze raz podkreślić, że określenie zakresu zaskarżenia powinno być precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, ponieważ wyznacza ono granice zaskarżenia i wraz z podstawami skargi kasacyjnej kształtuje zakres rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) - por. postanowienie SN z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15, LEX nr 2054488. Niepowołanie w skardze kasacyjnej zakresu zaskarżenia, określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. jako element konstrukcyjny skargi, oznacza istnienie braku niewymagającego przeprowadzenia postępowania naprawczego (por. *a contrario* art. 398⁶ § 1 k.p.c. oraz postanowienie SN z 11 stycznia 2013 r., II CSK 408/12, LEX nr 1293952).

Uwzględniając powyższe, nieoznaczenie w skardze kasacyjnej przez pełnomocnika skarżącego zakresu zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego w G. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych stanowi wystarczającą okoliczność uzasadniającą odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c.

Tym samym zbędnym jest dokonywanie oceny czy nieprawidłowe oznaczenie zaskarżonego orzeczenia poprzez niewskazanie daty jego wydania

oraz wskazanie oczywiście błędnej sygnatury sprawy, w której zostało ono wydane, uniemożliwia identyfikację orzeczenia, a w konsekwencji czy może zostać zakwalifikowane jako niespełnienie wymagania konstrukcyjnego skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienie SN z 15 czerwca 2016 r., II CZ 42/16, LEX nr 2057352; postanowienie SN z 3 grudnia 2015 r., III CZ 52/15, LEX nr 1954234).

Z tych powodów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

kc